

Leggetid

Hvor mange kilo M-kuler en elefant er i stand til å dra opp i snabelen, er ikke et tankeeksperiment jeg sliter med til vanlig. Men alt for å holde meg våken. Klokka er to på natta og jeg svinger den gamle, trofaste Toyotaen inn foran huset vårt. Øyelokkene ligner skrukkete ballonger, men nå slipper jeg køtrafikk og stekende sol i morgen. Jeg vrir nøkkelen ut av tenninga og lener hodet tilbake i setet. Min samboer ligger nok og sover nå. Naken. Hun ligger alltid naken. Noe skjer under klærne mine, og det overrasker meg litt. Jeg vil kle av meg, legge meg inntil henne, og hun vil skvette. Så vil hun bli glad for å se meg.

Lyset står på i entreen. Det forundrer meg, ettersom hun alltid er påpasselig med å skru av alt. Kanskje hun ikke har lagt seg ennå. Men ikke en lyd er å høre. På salongbordet i stua står det sparsomme barskapet til utstilling, bortsett fra en ginflaske, som ligger. Stua er tung av sigarlukt. Min samboer røyker ikke sigar. Hun røyker ikke.

– Helene?

Stemmen min krymper til hvisking. En olabukse ligger i løpestilling på stuegulvet. I sofaen, i bokhylla, over stålampa og i godstolen ligger det plagg. En riktig tekstilfest. For to. Det slår meg at scenen er nærmest latterlig klassisk. Mann kommer

hjem fra forretningsreise og finner dama med diger, hårete fyr. Faen ta Dynastiet. Til helvete med Glamour. Jeg har lyst til å skrike, men gjør det ikke. Fra den lille glippa i soveromsdøra de ikke hadde tid til å lukke, skimter jeg turtelduene i dyp søvn. På nattbordene står halvfulle glass med søte parasoller.

Den brune skinnstolen føles ekstra myk. En whisky i venstrehånda og et balltre i den andre. Det er en primitiv idé, men helt elementær. Først skal jeg vekke ham med et muntert «god morgen», som bare en jovial programleder i P4 kan si det. Han skal se det smørblide fjeset mitt før kølla sender ham i drømmeland igjen. Treffet må bli rent på første forsøk. To vil på en måte bli ekkelt. Jeg kjenner på det runde, rillede skjefet. Det er lenge siden jeg svingte det sist, men grepet er fortsatt inne. I en fjern fortid var jeg faktisk ganske god. På mitt beste klinte jeg ballen lenger enn han fyren bakerst i klassen. Det kommer til å gjøre vondt. På den annen side er det ikke sikkert han kommer til å kjenne så mye. Det brenner så sterkt i halsen at jeg trenger en til.

Jeg har en zeppeliner i magen. Det hadde vært deilig å skrike. Men jeg klarer ikke. Hun smeller med dørene på grunn av det. En gang spurte hun hva som feilte meg. Hvorfor jeg aldri ble sint. Hvorfor jeg aldri slo i bordet. Hun var rasende, kalte meg umenneskelig og fiket til meg. Nå føler jeg meg menneskelig, i aller høyeste grad. En ny slurk Laphroigh fyller strupen. Den brenner ikke lenger. Stolen gjør jobben sin, den legger sine polstrede armer rundt meg og tilbyr en skulder. Pupillene mine flyter. På veggen smiler to velkjente fjes. Det glade vi-er-kjærestebildet gliser hånlig. Jeg og whiskyen bestemmer oss for å gjøre noe. Med sprittusj tegner vi et

mellomrom på fortenna hennes. Det er nå jeg burde reist, la luka i den melkehvite perleraden symbolisere tomrommet i forholdet vårt, og være det eneste beviset på at jeg har vært her. Men ingen skal få ligge med kjæresten min og slippe unna med det. Jeg veiver balltreet lekent. Prøveslag er bra. Det skal svinges avslappet med lange bevegelser. Muskelkraft skal kun brukes halvsekundet før treet treffer ballen. Da får du maksimal effekt, mener jeg å huske. Brennevinet har roet nervene litt. Bare en til, så smeller det.

Fuglene har gått på morgenskiptet der ute. De siste slurkene var døyere enn ventet. Jeg griper balltreet. Nok tørrtrening. Det er showtime. Døra til soverommet glir rolig opp. De merker ikke det svake lyset fra lampene i gangen, men det hadde jeg ikke regnet med heller. Alkoholen er på mitt lag nå. Jeg går til hans side av sengen. Min side av sengen. Balltreet er ikke lenger et redskap for latter, enmannspol og løpelengder. Han har ikke en sjanse. Tror ikke jeg orker å vekke ham. Greit å bare bli ferdig med det. Orker ikke å se på heller. Det er lett fra kloss hold, selv med øynene lukket og tankene et annet sted. Grepet strammes. Han må straffes. Jeg lukker øynene, og her, i mitt eget sorte rom, av en eller annen grunn, ser jeg moren hans steke vafler. I dette åpenbaringsens sekund ser jeg også livet mitt gå i grøfta. Balltreet kommer i retur, en advokat svinger det. Sannhetens øyeblikk tar pause for gode vafler, og det gir jeg moren hans all ære for. Samt ideen som slår meg hardere enn dommerens klubbe ville truffet skranken.

Helene og Hunken er hinsides de bevisstes rekker. Foreløpig. Så stille som whiskyen tillater det, smyger jeg ut av klærne og legger meg mellom dem. Jeg lirker til meg en god

stilling på armen hans. På tide å ta skjeggstubbene, for gryntet hans får senga til å vibrere. Helene legger et langt ben over det nakne livet mitt. Dynene stinker aktivitet og sengehest, men jeg er for kvalm til å bli kvalm. En slik kveld tar på. Jeg tenker på kofferten som ligger igjen i Toyotaen. Verden har mange plasser. Bloksberg er en start.

Lurer på hvor det skar seg. Jeg kommer ikke på det. Jeg har aldri hatt en anelse. Kanskje var det skyfri himmel den dagen hennes lykke tok slutt. Kanskje gikk vi langs stranda. Kanskje rakk hun meg en hånd jeg ikke tok. En siste gang skal jeg ta den. En siste gang skal vi våkne sammen.